

CORNELIA GROSU-SOARE

POATE NU TREBUIA...

Roman

CUPRINS

7	PREFAȚĂ
15	PARTEA I DE CE M-AI CĂUTAT, NELI?
17	CUPRINS PARTEA I
19	1. ...ȘI TOTUȘI TREBUIA – ÎN LOC DE PROLOG –
22	2. A DOUA MEA CARTE
31	3. SENTIMENTE CONTRADICTORII
40	4. DE CE M-AI CĂUTAT, NELI?
49	5. CONFIDENTA MEA ADI
54	6. REVEDEREA
61	7. ÎNTRE VIS ȘI REALITATE
71	8. NU TE UITA DUPĂ TREN
75	9. VASUL VRĂJIT
83	10. SEPARAȚI, DAR ÎMPREUNĂ
91	11. LIBERĂ ÎN CELULA MEA
99	12. DE CE SE CAUTĂ OAMENII?

105	PARTEA A-II-A
	ȚI-AR FI FOST MAI BINE...
107	CUPRINS PARTEA A-II-A
109	1. A ȘAPTEZECEA ZI ANIVERSARĂ
119	2. PSIHOTERAPEUTUL MEU
126	3. STAREA DE NORMALITATE ȘI DE BINE
134	4. CONSOLEAZĂ-TE SINGUR
140	5. E LOC PENTRU TOATĂ LUMEA SUB SOARE
148	6. SUPERSTIȚIILE MELE
157	7. MELANCOLIE DE VARĂ
165	8. SE POATE TRĂI DE DEPARTE DOAR CU IUBIRE
174	9. MIGRANȚI ÎN SPAȚIUL VIRTUAL
181	10. IZVORUL TĂMĂDUIRII DIN JURNALUL MEU
188	11. CE MĂ FACE FERICITĂ
195	12. ȚI-AR FI FOST MAI BINE...
201	PARTEA A III-A
	POATE NU TREBUIA...
203	CUPRINS PARTEA A III-A
205	1. CEEA CE NU ȚI-AM SPUS
212	2. INIMĂ DEZLĂNȚUITĂ
222	3. PUNCTUL F 63.9

228	4. TREZEȘTE-TE, A VENIT TOAMNA!
235	5. ROADELE SUFLETULUI MEU
240	6. PREMIUL ÎNTÂI PENTRU IUBIRE
249	7. REGULA DE AUR A SCRITORULUI
257	8. LABIRINTUL SUFLETULUI
265	9. JOCUL DE-A INTERVIUL
272	10. PE URMELE TRECUTULUI
283	11. MAI RĂMÂI LÂNGĂ MINE
296	12. POATE NU TREBUIA...
307	SCRISOARE CĂTRE SANDY – ÎN LOC DE EPILOG –

PARTEA I

DE CE M-AI CĂUTAT, NELI?

CUPRINS PARTEA I

19	1. ...ȘI TOTUȘI TREBUIA – ÎN LOC DE PROLOG –
22	2. A DOUA MEA CARTE
31	3. SENTIMENTE CONTRADICTORII
40	4. DE CE M-AI CĂUTAT, NELI?
49	5. CONFIDENTA MEA ADI
54	6. REVEDEREA
61	7. ÎNTRE VIS ȘI REALITATE
71	8. NU TE UITA DUPĂ TREN
75	9. VASUL VRĂJIT
83	10. SEPARAȚI, DAR ÎMPREUNĂ
91	11. LIBERĂ ÎN CELULA MEA
99	12. DE CE SE CAUTĂ OAMENII?

1. ...ȘI TOTUȘI TREBUIA – ÎN LOC DE PROLOG –

O dorință exprimată de prietenul meu, după festivitatea lansării celei de-a doua cărți, în timpul unei discuții având un subiect sensibil care ne preocupa, m-a inspirat și îndatorat să răspund unor întrebări formulate chiar de el. Printr-o împrejurare fericită îmi devenise corector, mentor, îndrumător și, citindu-mi manuscrisele, retrăise o poveste de demult, asemănătoare cu a celui mai bun prieten al său, regăsindu-l în romanele mele în calitate de protagonist.

În urmă cu doi ani, în aprilie 2017, după multă cumpănire, am demarat o acțiune de căutare, pornind într-o mare aventură în spațiul virtual, de reafare a primului meu prieten după o despărțire de peste o jumătate de veac, vreme în care nu ne văzusem, nu ne auzisem, nu ne simțisem. Nu mi-am imaginat că, pornind într-o acțiune de regăsire, am generat un proces psihologic de mare intensitate și complexitate, care este în plină desfășurare și al cărui final nu-l poate nimeni bănuși.

Nici acum nu-mi vine să cred că, într-un timp atât de scurt, am trăit evenimente incredibile și neașteptate care s-au năpustit asupra mea cu forța uriașă a destinului pe care eu îl ignorasem. M-am întors la prima mea iubire și m-am îndrăgostit a doua oară de băiatul de altădată. Cine ar fi crezut că este posibil așa

ceva? Este adevărat, deși îmi pare că visez. Când scriu aceste rânduri, oscilez la granița dintre virtual și real. Timpul a trecut nemilos peste noi, deveniserăm septuagenari, dar mă simțeam din nou iubită și norocoasă, mă comportam ca o adolescentă.

Reapărusem în viața lui Sandy după o absență îndelungată. Sunt convinsă că redescoperirea noastră nu a fost întâmplătoare, ci a sosit la momentul și timpul stabilite prin destin. În ultima parte a călătoriei mele terestre, atunci când pierdusem speranța că pot reveni la visurile căzute în uitare, viața mea avea să sufere schimbări majore, datorită bucuriei oferite de o iubire nesperată, păstrată și reaprinsă după foarte mulți ani.

Aveam gânduri tănuite și voiam ca dorințele să se transforme în realitate, să ne putem revedea, nu numai în spațiul virtual, definit de Sandy ca o *lume a închipuirii, o natură în care nu putem mirosi, gusta, pipăi, auzi, spațiul unei noi metafizici...* După multe frământări am reușit să depășim granițele spațiului virtual și să ne întoarcem la viața reală.

Ca să pot înțelege lucruri pe care nicăieri în altă parte nu puteam, Sandy m-a invitat într-o călătorie în locurile mirifice din Poiana Florilor, unde a început povestea noastră de iubire adevărată. Sentimentele ascunse atâta vreme au renăscut și ne-au copleșit cu intensitatea retrăirii lor.

Numai în acest loc puteam să ne întoarcem împreună în trecut, fără să ne rătăcim, avându-l ghid pe dragul meu, să-mi explice semnificația cuvintelor *Poate nu trebuia... De ce m-ai căutat?... Ți-ar fi fost mai bine... Mă gândeam la starea ta... voiam să îți fie bine... să nu te tulbure și să te doboare amintirile din trecut, Neli...*

Doar acolo, stând față în față i-am mărturisit:

...Și totuși trebuia. Trebuia să te caut, să te regăsesc, să mă întorc în trecut, ne era scris, venise vremea să-ți povestesc vise, să râd, să plâng, să scriu, să mă îndrăgostesc, să am dorințe, să simt, să sper, să trăiesc, să fiu eu, să fiu femeie.

Pentru că abia acum înțelepciunea ne ajută să înțelegem altă ipostază a magiei naturii și a frumuseții vârstei. Suntem într-o altă etapă a vieții. Ne rămâne dragostea ca șansă a salvării condiției noastre umane.

2. A DOUA MEA CARTE

Sfârșitul anului 2018 mi-a adus un mănunchi de alese bucurii, odată cu lansarea primei mele cărți *Vacanțele iubirii*, o zi pe care nu o voi putea uita vreodată, un eveniment unic, cu mare încărcătură emoțională.

În doar câteva luni, împlinirea unui vis foarte vechi, dat uitării, reaprinsese o iubire care îmi fusese interzisă în urmă cu cinci decenii. L-am regăsit pe Sandy, primul meu prieten și trăiam virtual bucuria revederii, cu oarecare teamă, precauție și reținere. Această împrejurare fericită s-a transformat repede într-un sprijin neașteptat și neprețuit primit de la acesta, care s-a oferit să mă ajute citind și corectându-mi manuscrisul.

Sentimente tainuite vreme de jumătate de secol puteau cu ușurință să scape de sub control, odată cu destăinuirile despre situații incredibile de care abia mi-aș fi putut aduce aminte dacă nu mi le-aș fi notat la vremea respectivă în jurnal.

Pentru rude, prieteni, colegi, cunoștințe a fost o mare surpriză de a mă recunoaște și ca scriitoare, eu fiind inginer de profesie. Când au mai aflat că în *Vacanțele iubirii* am descris o perioadă sensibilă din viața mea, aceea a adolescenței și tinereții, au devenit și mai interesați de cartea mea.

Anul acesta, 2019, a început tulburător de frumos. Continuam să primesc aprecieri de la cei care descoperiseră că

se regăseau în micul meu roman și doreau să afle ce s-a mai întâmplat cu protagoniștii frumoasei povești de dragoste petrecută în urmă cu jumătate de veac.

Așa am început să scriu a doua mea carte, *Dincolo de Carul Mare*, într-o splendidă și inspirată perioadă de creație, când prietenul meu Sandy a adăugat rolului de corector și pe cele de mentor și îndrumător. Sub ocrotirea, îndemnurile și încurajările lui reușisem să predau manuscrisul pentru tipărire, în doar trei luni, la sfârșitul lunii martie.

La vârsta senectuții m-am întors la prima iubire, m-am îndrăgostit din nou de același Sandy, ca să trăim și simțim virtual o frumoasă și unică idilă.

* * *

Anul acesta, în penultima zi a lunii mai, aveam programată lansarea celei de-a doua cărți. Mă pregătisem și muncisem din greu pentru acest fericit eveniment din viața mea.

Și, iată-mă în dimineața zilei de 30 mai 2019 încărcată de emoții, dar având încă putere să mai pot scrie câteva rânduri inspirate, imediat după ce promisem pe telefonul mobil următorul mesaj:

Bună dimineața!

Vă doresc un sfârșit de săptămână cu sănătate, cu clipe minunate, iubire și multă liniște. Nu uita să faci ceva frumos pentru sufletul tău! Fiecare clipă e prețioasă! Weekend minunat!

Mi-l trimisese un fost coleg de serviciu, cuvinte comune care se voiau meșteșugite, preluate de undeva, de pe Internet,

dar pe care l-am apreciat ca pe un salut la sfârșit de săptămână. M-am bucurat și am zâmbit, deoarece unii nu se mai obosesc sau uită că mai există. Dacă mi l-ar fi trimis prietenul meu iubit, nici nu ar fi trebuit să-l semnez, aș fi știut imediat că nu era scris de el. Mi-ar fi scris un *mesaj simțit* doar pentru mine pe care l-aș fi păstrat în camera sufletului meu. Deși distanța ne separă, simțeam și știam că se gândește la mine mereu.

Nu era prima oară când lucruri obișnuite, așa cum era și mesajul primit, îmi dirijau gândurile în direcții pe care eu le numeam *unde dai și unde crapă*. De rândul acesta, mi-am amintit despre proverbul românesc, învățat în copilărie, care spune că *Ziua bună se cunoaște de dimineață*.

Bunica mea care m-a crescut și m-a educat cum a știut ea mai bine, m-a învățat că o zi bună începe, continuă și se termină cu salutul pe care oamenii și-l dau între ei: bună dimineața, bună ziua, bună seara, noapte bună!

Mi-a explicat că toate acestea nu sunt doar simple saluturi, sunt urări de bine. Deci, dacă le rostești sau ți se spun din toată inima, fără îndoială, gândurile rele se îndepărtează, făcând loc bucuriei, liniștii și sporului. Și, când îmi explica toate acestea, așa cum știa ea, cu vorbe simple și cu mâinile ocupate de treburile gospodărești, îmi dădea nenumărate exemple.

– Uite, sunt oameni pe care îi cunoști, sunt vecini de-ai noștri, îi întâlnești zilnic, să-i saluți de fiecare dată! Nici nu știi câtă bucurie poți să le aduci unora dintre ei.

– Da, mama mare. Pe domnișoarele bătrâne, de la numărul 18, numai eu le salut și numai pe mine mă primesc în casa lor. Știi că au un frate? A fost ofițer în Armata Română, un erou. Ieri mi-au făcut cunoștință cu el, îl cheamă Andrei. Și el este *domnișor bătrân*.

– Cum așa, a zâmbit mama mare?

– Păi, nu a fost căsătorit niciodată, nu are copii și locuiește singur.

– Ei, războiul, draga mea, mulți au rămas singuri...

– A, eu o salut și pe tanti Vița, care stă dincolo de maidan!

De ce toată lumea o ocolește, pentru că e singură și bătrână? Mie mi-a povestit că a avut o fată. O chema Măriuca și a murit înainte să împlinească 3 ani. Dar, tanti Vița nu a fost măritată, că bărbatul ei a murit pe front, nici fata nu și-a văzut-o... Și, mama mare, îl știi pe moșu' care are un picior de lemn și vinde semințe în cornete făcute din hârtie? Mi-a povestit odată cum l-a împușcat pe front și a trebuit să i-l taie... și acum și-l simte uneori ca și cum încă l-ar mai avea... Ieri m-a întrebat dacă nu am caiete sau cărți vechi să-i duc, că nu mai are din ce să facă ambalaje... Mi-a dat și o mână de semințe, direct în palmă, fără 25 de bani, atât costă un cornet mic... că face și cornete mari, de 50 de bani...

– Mânca-te-ar mama, vorbăreața mea! Vezi, dacă saluți din toată inima, se bucură să te vadă, le faci ziua mai frumoasă. Sunt oameni atât de singuri, rar au cu cine scoate o vorbă.

– Chiar se bucură când mă văd. Azi-dimineață, pe tanti Dumitrescu, de la numărul 16, o durea un picior și m-a rugat să-i cumpăr o pâine neagră, că ei nu-i place franzela. Eu știu că-i place mult, că mi-a spus odată. Dar, franzelă cumpără numai duminica sau de sărbători, pentru că e mai scumpă, costă doi lei și douăzeci de bani. Face economie, săraca! De multe ori am văzut că-și cumpără doar o jumătate de pâine...

– Gata, cu tine nu mai termină omul de vorbit!

– Păi, nici matale nu ai avea cu cine vorbi dacă nu aș fi eu aici! Nu-i așa că te plictisești când plec în vacanțe?

Am destulă treabă de făcut, nu mă plictisesc.

Știam că-mi ducea dorul și, în timpul vacanțelor, nu uitam să-i scriu din când în când câte o scrisoare dragei mele bunici, adevărate povești pe care le adora.

Strada, casele și vecinii din vremea bunicii au dispărut demult.

Acum locuiesc în alt cartier. Pe unii dintre noii mei vecini îi cunosc mai mult din vedere. Dimineața, preocupată de treburi cotidiene, își încuie ușile caselor cu gesturi aproape reflexe, se urcă preocupată în mașini și pornesc în goană spre serviciu. Nu pierd timp nici măcar pentru un *Bună dimineața!* Deși se cunosc, evită întâlnirile directe și între ei.

Astfel, trec zile în șir, nu salut și nu mă salută nimeni. Bunica mea mi-ar spune:

– Uite-l și omul acela, nu știe nici să salute. Îl cunoști, e vecinul tău? Săracul, nu a avut parte să-l învețe și pe el cineva, nici acasă, nici la școală! Și câinele se gudură și se bucură că te vede, dar omul... Când s-a schimbat și s-a prostit lumea, mamă?!

– Și eu m-am schimbat, mama mare. O să-ți povestesc când ne vom întâlni.

De-a lungul timpului, am verificat și pot spune că sunt importante salutarile, urările pe care le primim sau le adresăm cuiva. Ne aduc mult bine și ne influențează starea.

Nu știu cum i-aș putea explica bunicii mele transformările aduse de tehnologia informatică modernă de comunicare. Ea abia a apucat să știe ce este televizorul, de fapt nici nu a avut unul al ei. Era invitată, împreună cu alți locatari ai căsuțelor sărăcăcioase, la unul dintre vecini care cumpăraseră singurul aparat pe care îl consideram al străzii, deoarece îl scotea pe o

măsuță în curte. Venea fiecare cu scăunelul lui și priveau toți ca la cinematograful, doar că ecranul era mai mic, se cunoșteau între ei, comentariile erau pe măsură și nu erau obligați să facă liniște.

Nu-mi amintesc ca bunica mea să fi vorbit vreodată cu cineva măcar de la un telefon public, cu fise. Când primeam mandat să ne prezentăm la Poștă, la o anumită oră, să vorbim din cabina telefonică cu ai mei, după ce telefonista reușea să facă legătura telefonică, anunțând la un microfon numărul cabinei unde să intrăm, mama mare îmi spunea să vorbesc eu, motivând că nu aude bine. Și eu o credeam atunci, acum știu că era timidă, emotivă și stresată de tehnologie, de aparatele rudimentare din anii '60.

Acum, precis s-ar minuna și i-ar plăcea dacă i-aș arăta corespondența mea de pe telefonul mobil. Cu toate acestea, sunt sigură că nu s-ar putea obișnui cu pozele figurilor noilor mei prieteni, cu *vorbitul* prin text scris și m-ar întreba firesc:

– Mamă,ăștia sunt prietenii tăi, sunt atât de mulți! Când te vezi cu ei, să stați de vorbă ca oamenii?

Cum i-aș putea spune că mă bucur de binefacerile transformărilor aduse de tehnologia informatică, primind aproape zilnic multe scrisori, aforisme, poze, filmulețe, dar și urări de bine de la prieteni sau cunoștințe? Ce fel de bucurie e asta care nu e deplină, pentru că în imensul spațiu virtual nu poți simți și trăi emoțiile sentimentelor. Vom uita și să definim a simți, a trăi emoții, sentimente...

* * *

Gândurile acestea mă năpădiseră dimineață pe la ora 5:30, citind mesajul cu pricina imediat după ce sunetul scurt al